

тенденції і причини його незадовільного використання та своєчасно спрямувати конкретні заходи на їх покращення.

Очевидно, що ефективна організація управління ЛК визначає можливим трансформування наявних ресурсів конкретного підприємства в соціально та економічно значимі і корисні результати.

Список використаних джерел:

1. Цимбаленко Н.В. Формування моделі управління людським капіталом підприємства [Текст] / Н. В. Цимбаленко // Вісник Національного університету "Львівська політехніка". 2010. – №24(684). – С. 301-305.
2. Мацькевич О.Ю. Концептуальний підхід до управління людським капіталом підприємств нафтогазового комплексу / О.Ю. Мацькевич // Вісник Одеського національного університету. Економіка. – Одеса. – №2, Т.19. – 2014. – С. 217-221.

УДК 332.142.4

СТРАТЕГІЯ УПРАВЛІННЯ РЕСУРСАМИ В УМОВАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Т.М. Орищин

ІФНТУНГ, вул. Карпатська, 15, м. Івано-Франківськ, Україна, 76019

Забезпечення прогресивного розвитку держави можливе шляхом ефективного використання всіх видів ресурсів, структурної та технологічної трансформації виробництва та використання існуючих конкурентних можливостей.

Значні суперечності, що характеризують сучасний стан соціально-економічного розвитку України, виявляються у протіканні економічних реформ в умовах посилення зовнішніх та внутрішніх протиріч, як в політичній, так і в економічній сфері. В цьому контексті розвиток національної економіки має ґрунтуватися на дослідженнях ресурсозберігаючого варіанта розвитку народного господарства на основі раціонального використання ресурсного потенціалу з метою створення конкурентноздатних на внутрішньому та зовнішньому ринках товарів та послуг. Стратегічними завданнями є забезпечення інвестиційного та споживчого попиту, структурно-технологічної збалансованості виробництва, зменшення ресурсомісткості та залежності від імпорту, передусім енергоносіїв.

Найбільш економічно розвинуті країни завершили перехід до високопродуктивної ресурсозберігаючої економічної діяльності шляхом переміщення в малорозвинуті країни галузей, які не потребують висококваліфікованої робочої сили і створюють велику кількість відходів на одиницю продукції, шляхом структурної перебудови економіки за рахунок прискорення розвитку високотехнологічних і маловідходних галузей, шляхом консервації власних природних ресурсів та збільшенням обмежень щодо їх використання [1].

Концепція сталого розвитку як нова парадигма господарювання є, з одного боку, узагальненим результатом об'єктивно зумовленої еволюції традиційних теоретичних уявлень щодо факторів економічного зростання;

з другого боку – ця концепція є науково-обґрунтованими принципами зміни неперспективних економічних моделей розвитку, які домінують у русі соціальних систем [2].

Сталий розвиток - це процес гармонізації продуктивних сил, забезпечення задоволення необхідних потреб усіх членів суспільства за умови збереження і поетапного відтворення цілісності природного середовища, забезпечення рівноваги між потенціалом природи і життєвими потребами людей усіх поколінь. При сталому розвитку розширення виробничо-господарської діяльності може відбуватися як шляхом інтенсифікації та комплексного використання уже освоєних природних ресурсів, так і шляхом залучення до використання нових ресурсів[3].

Однак, зміна ідеології у використанні ресурсів, переорієнтація сфер діяльності при реалізації принципів сталого розвитку можлива тоді, коли суспільство зможе поступитися зниженням темпів росту добробуту або навіть його зменшенням. В Україні ж поки що критерієм розвитку вважається будь-який приріст виробництва і на всіх рівнях управління переважає підхід, що прогрес тотожний економічному зростанню [4]. Разом з тим, впровадження маловідходних, екологічно безпечних і ресурсозберігаючих технологій, випуск «екологічно чистих» товарів має стимулюватися державою. Тобто, необхідна система законодавчих, економічних та ринкових інструментів регулювання і управління, яка спрямована на розв'язання проблем оптимізації ресурсокористування та збереження природного середовища. При цьому необхідно удосконалювати законодавчу базу згідно з міжнародними стандартами і застосовувати економічні інструменти для раціонального використання і відтворення природних ресурсів.

В умовах сталого розвитку важливим є наукове обґрунтування необхідності раціонального використання ресурсів, спираючись на знання всієї системи об'єктивних законів розвитку суспільства. Забезпечення переходу України до сталого розвитку передбачає підвищення рівня життя, виробничо-технологічну і соціально-економічну модернізацію з метою створення постіндустріального суспільства з високим рівнем добробуту в умовах якісного довілля.

Невиснажливе використання природних ресурсів може стати реальним у разі створення таких управлінських механізмів, які б забезпечували необхідні організаційно-правові умови для впровадження таких моделей споживання і виробництва, у процесі яких не перевищується продукційний потенціал природних екосистем. З огляду на це, управління природними ресурсами повинно мати науково-методичну основу, яка б забезпечувала високу ефективність системи управління. Цим підґрунтям є концепція сталого розвитку, як нова парадигма господарювання.

Список використаних джерел.

1 Данилишин Б.М., Дорогунцов С.І., Міщенко В.С. та ін. Природно-ресурсний потенціал сталого розвитку України. –К.: РВПС України, 1999. - 716с.

2. Веклич О.О. Виснаження природного капіталу України //Збірник наукових праць НАН України. Соціально-економічні дослідження в перехідний період. Природно-ресурсний потенціал в системі просторового розвитку. –Львів, 2004. –Вип.2(XL XI) –с.23-29.

3. Приходько М.М., Приходько М.М. (молодший) Управління природними ресурсами і природоохоронною діяльністю. Івано-Франківськ: «Фоліант», 2004. -847с.

4. Веклич О.О. Економічний механізм екологічного регулювання в Україні. -К.: Український інститут досліджень навколишнього середовища і ресурсів, 2003. -88с.

УДК 681.3.06

ПРИЧИНЫ СУЩЕСТВОВАНИЯ ТЕНЕВОЙ ИНФОРМАЦИОННОЙ ЭКОНОМИКИ

С. А. Охрименко

*Молдавская Экономическая Академия, ул. Б-Бодони 59, блок Б, оф. 504,
Кишинев, МД 2005, Молдова*

Значимость исследования теневой информационной экономики демонстрируется тем фактом, что на данный момент этот сегмент теневой экономики менее всего изучен, и ему, по нашему мнению уделяется недостаточное количество внимания, даже несмотря на его значимость для исследователей в области экономики и информационных технологий.

На данный момент не существует четко определенных рамок, ограничивающих теневую экономику, а так же не существует однозначного мнения по поводу определения самой теневой экономики.

По нашему мнению, под теневой информационной экономикой следует понимать всю индивидуальную и коллективную деятельность, являющуюся незаконной, связанную с проектированием, разработкой, распространением, поддержкой и использованием компонент информационных и коммуникационных технологий, скрываемой от общества. То есть, теневая информационная экономика это – все незаконные и скрываемые продукты и услуги, использующие и основывающиеся на информационных технологиях. В качестве наиболее важных экономических элементов данной сферы мы выделяем следующие: незаконные экономические взаимоотношения, незаконную деятельность, связанную с производством, распространением, и использованием запрещенных продуктов и услуг.

Из вышесказанного следует вывод, что причиной существования «классической» теневой экономики и теневой информационной экономики, являются такие условия, при которых может существовать выгода от сокрытия определенной деятельности, либо отдельных её элементов, а так же может быть выгодна незаконная и противоправная деятельность.

Другой важной, по нашему мнению, причиной существования теневой информационной экономики может выступать неспособность экономической системы государства регулировать распределение ресурсов таким образом, чтобы поддерживать достаточно высокий уровень жизни населения.

Из этого утверждения можно сделать вывод, что явление теневой экономики, а также её раздела, коим является теневая информационная экономика, наиболее присуще экономически развивающимся странам, нежели уже развитыми.